

This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

1NT11_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Türkmen, Nuray. 2021. "1nt11_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University. <https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13515269.v1>.

Ya şeyi fark ettim, şimdiye kadar kendimle ilgili neredeyse hiçbir şeyi, hiç kimseye anlatmamışım. (Gülüyor.) 2 gündür kafamda dolanıp duruyor. Yani herhalde benim için bir ilk olacaksın.

1976'da Ankara'da doğdum. Annem hemşire, babam memur idi rahmetli. Neredeydi, sanırım Akdere, Akdere'de doğdum. Fena koşullarda yaşamadım hani iyiydi. İlkokul 1. sınıfı Akdere'de okudum. Sonra 80 sonrası annemin tayini Van'a çıktı. Biz torlanıp toplanıp Van'a gittik. Bu arada 2 ablam bir tane ağabeyim var. Evin en küçüğü benim. İşte 2-3'ü orda okuduktan sonra tekrar Ankara'ya geldik. 3 yıl kaldık Van'da, keyifliydi ama şey tabi hani dilini ve kültürünü hiç bilmediğim bir yerde uyum sağlamaya çalışmak o dönem beni çok zorlamıştı. Ama hani toz, toprak, bağ, bahçe özgürlüğünü de yaşamıştık. Böyle daha girift, daha sıcak, daha yakın ilişkiler falan. Mesela ilk gittiğimizde şeyi çok iyi hatırlıyorum, biz 1 aya yakın evde hiç yemek pişirmedik, hep komşular getirdi, sağ soldan böyle, sürekli yemek geldi. Sürekli insanlar geldi. Tabi burada daha izole bir hayattı hani 3-5 akraba dışında çok kimse yoktu hayatımızda. Ama orada çok kalabalıklaşmıştık mesela çok keyif aldığım bir zaman olmuştu Van sürece benim için. Sonra tekrar Ankara'ya döndük. Bu arada annemin ya da babamın tayin sürekli çıktığı için 2 yıl hiç neredeyse bir okulda üst üste okuyamadım ben, sürekli değişti.

Sonra Batıkent'e taşındık. Batıkent'te büyüdüm aslında kısmen. Batıkent İlköğretim okuluna gittim. Sonra lise için ailem beni yatılı okula verdi, bir koleje verdi. Benim için korkunç bir süreçti, hayatımın en kötü günleriydi diyebilirim o 4 yıl. Okul güzeldi, hani okulda bir sıkıntı yoktu. Ama kapalı olmak, sürekli bir sürü kadınla beraber olmak, istediğin hiçbir şeyi yapamamak bir ergen için tabi korkunç. Yani hala niye verdiklerini, işte annemin niye beni oraya gönderdiğini anlamış değilim. Ankara Üniversitesi'nin okulu. İşte 4 yıl orda okudum. Gerçi 4 yıldan uzadı. Lise 2'de iken sanırım tesadüfen eve dönerken, okuldan cuma günü okuldan eve dönerken bir afiş gördüm. İşte gitar kursu verilir filan. Benim de böyle müziğe, sanata vesaire ilgim var. Küçük yaprağını aldım, ertesi hafta o derneğe gittim. Hani hiç bilmiyorum, hiç tanımıyorum, hiçbir bağımın vesairemin olmadığı bir yer. Neyse görüştük işte kursları öğrendim, çıktım. Sonraki hafta, hafta sonu, kaçtı tarih, 17 yaşındaydım işte, 2 Nisan ya da 3 Nisan sanırım, çok net hatırlayamıyorum. Ben kursa diye gittim ve dernek basıldı. Gözaltına alındık gayet. (Gülüyor.) Dünyadan bihaber bir şekilde, kolum kırıldı gözaltında işte. 3 ay boyunlukla gezmek zorunda kaldım. Sonra hani korkmam gerekiyordu galiba durumdan ama aksine ben sürekli gidip gelmeye başladım derneğe.

Politik bir yapılanmamış tabi, ben çok daha sonrasında öğrendim bunu. Daha gide gele, gide gele vesaire. İşte defalarca gözaltına alındım, ardından 2 defa yargılandım. O dergide, dernekte, Kültür Merkezi'nde uzun süre çalıştım. Orada bir müzik grubunda ve dergisinde çok uzun yıllar çalıştım. Güzeldi, hani çok şey kattı bana ama çok şey de götürdü. Mesela cinsiyet algımın ne kadar bozuk olduğunu 30 yaşından sonra öğrendim. Kadın olduğumu 30 yaşından sonra fark ettim filan, böyle. Sonra okulu bitirdim işte, hemşire oldum. İstemediğim bir meslekti, hani ilk yıllar gene daha böyle idealist ve severek yaptığım bir şey. Ama önüne kalıplar çıktıkça, önüne yargılar çıktıkça, önüne insanlar çıktıkça hep durduğun ve gerilediğin bir yer. Bir iş kolu aslında hemşirelik. Bu insanlarla olmasa burada olmasa keyifli olabilirdi. Ama keyifli değildi mesela benim için. 25 yılım bitmiş bu arada keyifli değil diye diye. Emeklilik yaşımda oldu aslında şey yılım doldu. Yaşı bekliyorum. EYT'liyim bu arada.

İşte, sonra bir sürü şey yani işte, çok uzun yıllar sevgilim cezaevindeydi. E cezaevlerine gittim geldim. İşte ardından hepimizin belki hayatında çok ciddi kırılmalar yaratan bir 19 Aralık gerçeği, ölüm oruçları sürece oldu. Psikolojimi tamamen bozduğum ve yitirdiğim bir zaman aralığıydı o. Ya çünkü işte herkesin hissettiği gibi çaresizlik, hiçbir şey bir yapamamak, elinden bir şey gelmemesi, müdahale edememek. Onlarla yatmak, onlarla kalkmak, ne yaptılar diye düşünmek vesaire vesaire. Hani bir sürü kaygıyla. Her insan hayatında böyle bir sürü dönüm noktası vardır ya bende bir tane yok. Bir sürü var. Aslında travma noktası da denilebilir çok dönüm noktası değil de. O dönem işten 6 ay uzaklaştırma aldım, disiplin cezası aldım. İstanbul'a gittim, 6 ay İstanbul'da kaldım, Armutlu'da kaldım. Sonra döndüm ve işe tekrar başladım. Ama sanırım şeydi deprem, daha büyük kırılma yaratan bir şey. Düzce depreminde 3 ay Düzce'de kaldım, gönüllü olarak. O zaman sivil savunma vardı artık yok lağvedildi, yerine başka bir kurum var şimdi. Sivil savunma ile birlikte Düzce'ye gittik depremden hemen sonra. Korkunçtu yani çok kötüydü çok kötüydü. 3 ay, 1 ayı enkaz çalıştık neredeyse. İşte sonra kalanında sağlık çalışmaları, sosyal etkinlikler vesaire vesaire falan. İşte ardından 19 Aralık 2000. Böyle böyle kesintisiz travma mı diyeyim hayatımız. Bazen öyle geliyor bana, böyle sürekli sürekli bir sürü şeyin olduğu ve kıyısında köşesinde, ucunda bucağında hep bizim olduğumuz şeyler oluyor.

Bu arada ölüm orucu sürecinden sonra Kültür Merkezi ile olan ilişkiyi tamamen kestim, bile isteye. Çünkü şeydi güzel bir laftı, hani kargadan başka kuş tanımamak, insanlara bu kadar zarar

veriyordu ama bu insanlar bunu görmemekte çok ciddi olarak direniyorlardı. Ama hani şey sanat çalışmalarımıza devam ettik, tiyatro ile devam ettim aslında, hani benim çok uzun yıllar yaptığım şey tiyatroydu. Bir felç geçirene kadar bir felç geçirdim. Ondan sonra bırakmak zorunda kaldım. Lise sondayken bir radyoda çalışmaya başladım sonra. 3 yıl kadar bir radyoda çalıştım, o kısımda çok keyifliydi hayatımda. Ama bu arada işte evde işler yolunda gitmiyor, bir sürü sorun, sıkıntı var vesaire derken 18 yaşında evden ayrıldım ben. Yaklaşık 18 buçuk yaşında evden ayrıldım. Benden 4 yaş büyük ablam ile birlikte ayrıldık. Ev tuttuk kendimize 1+1, çok katkısı olmuştur. Mesela gerçekten hayatımızı kurmak açısından da ama belki yaş biraz küçük. Hani işte akşamları başka işlerde çalış, gündüz okula git, staja git. Ya da işe git, bir şekilde yetiştirmeye çalış kendi hayatını falan. İşte öyle uzun yıllar tiyatro yaptım.

4 kardeşiz, ben en küçüğüm en büyüğü ile aramızda 10 yaş var. Yani hepsi ile biriyle 9 yaş, biriyle 4 yaş. Ev içi ilişkileri şeydi işte, annem hep nöbetteydi. O zaman 24 saat nöbet tutuyorlardı. Babam işteydi, biraz bu 10 yaş büyük ablam büyüttü hepimizi. Annem çok, böyle hani kendi ekseni dışına çıkabilen bir insan değildir. Hala değildir, hep merkezde kendisi vardır. İşte çevresindekilerle de canı isterse ilgilenir, hala öyledir. 78 yaşında şimdi. Erkek işte, benden 9 yaş büyük olan ağabeyim, çocuk felci gibi bir şey daha doğrusu anne karnında aldığı bir virüsten kaynaklı uzun yıllar tedaviler, ameliyatlar, tekerlekli sandalyeler, hastaneler falan. Hani annem hep onunla ilgilendi. İlgilenmek zorunda kaldı belki, bilemiyorum ama biraz da gönüllüydü. Yani evin merkezi sadece ağabeydi. Baba zaten ortalıkta yok anne nöbette, nöbette olmadığına işte 6-7 ay yattığını hatırlıyorum ben mesela hastanede. Hep onun yanında, e biz evde üç kız, böyle sürekli kendi başının çaresine bakmaya çalışan insanlar. Bu o kadar artık bize işlemiş ki şeydir mesela, üçümüz de acayip dişli insanlarızdır. Hayatta her şeyi kendimiz çözmeye çalıştığımız için. Yani çok gergin değil ama çok mutlu da değil, böyle çok huzurlu da değil bir ortam.

Bizim evden de ayrılmamızın nedeni işte yani işte ağabey alkolik. 3-4 katlı bir binaydı Akdere'de o zamanlar çok fazla bina yoktu. Bizim çevremizde 3-4 tane bina vardı yaklaşık. Çok güzel bir binaydı, çok güzel bir evdi diye hatırlıyorum. Önünde bahçesi vardı mesela, meyve ağaçları vardı. Sonra o kadar uzun yıllar öyle şeyler görmedik ki. Çok oynardık çok inerdik işte. Ev sahibimiz, üst katımızda oturan Almanya'dan Türkiye'ye gelmişti. Onlar bir parça da hani kızları daha rahat, istedikleri zaman çıkıp oynayabilirler. Biz çıkıp oynarız vesaire ama ben Akdere'de iken bir

duvardan aşağıya düştüm, sırt üstü. (Gülüyor.) Ama niye diye, otururken otururken düşmüşüm hatırlamıyorum. Sonra bende bir geçici hafıza kaybı oldu. Bir süre hastanede kaldım, evet. İşte şey, hatırlayabildiklerim, çok çok da uzun yıllar olmuş tabi ama hani günlerin böyle genelde keyifli geçtiğiydi. Sadece okula giderken çok sıkıntı yaşırdım. Bakıcımız vardı o zaman annem olmadığı için. İşte hastanede olduğu için. Bilmem şu bu nöbetçi olduğu için. Saçlarımın sürekli birini aşağıdan birini yukarıdan bağlardı. O kadar sinir oludum ki anlatamam, İşte büyüklerde okulda, mecburen o yapacak ya da asla beslenmeme istediğim şeyi koymazdı falan böyle. Sürekli bir çekişme sürekli bir gerginlik. Bana kızdıkça da saçlarımın birini aşağıdan birini yukarıdan bağlardı. Ben öyle okula giderdim. Sonra açardım tabi, salkım saçak ortalıkta dolaşan bir çocuk. Okul da eve çok yakındı. Hani yürüyerek 5 dakika gibi bir şey. İşte hemen sonrasında da Van süreci geldi zaten.

Ankara'da işte sadece ilkokul biri okudum, çok hatırlayamıyorum. Ama kreşide daha net hatırlıyorum mesela. Numune'nin kreşine başladım ben ilk. Oradaki hatıralarım çok daha net ama ilkokul birde böyle daha sili daha şey. Çok girişken bir çocuk değildim. Hani bana dokunmadıkça çok böyle tepki veren bir çocuk da değildim. Çok güzel kavga ederdim ama o zaman da. Mesela anasınıfında bir çocuğun kaşını yarmıştım, tabi hiç istemeye istemeye. Ama çok uğraşmıştı benimle ve en sonunda öz savunma hakkımı kullanmıştım. İnfial olmuştu hastanede, doktorun çocuğuydu çünkü. İlkokulda da öyle yani sakın sakın gidip gelen. Sürekli bağırarak bir öğretmenimiz vardı ama kadını çok net hatırlıyorum. Çok sinirlendiğinde böyle çok tiz bir sesle bağırırdı, çok tiz bir sesle ama böyle kulakları delen bir sesle bağırırdı. Muhtemelen baş edemiyordu, sınıf çok kalabalıktı. Beslenme saatlerimizde böyle beslenmelerimizi değiştirdiğimizi hatırlıyorum. Az önce dedim ya hani bana istemediğim şeyler konurdu beslenmeye, onları isteyenlerle takas yapardık falan böyle hani ben kendi ulaşılabilirliğim açısından. Şeydim yani sessiz sakın bir çocuktum küçükken. Sonradan böyle oldum. Hani dokunulmadığı sürece tepki vermeyen bir çocuktum.

Van'ı biraz daha net hatırlıyorum mesela, ilkokul 2 kısmını daha net hatırlıyorum. Hatta hatırladığım tek öğretmenim Raif Keyfi. İsmi, sadece onun ismini hatırlıyorum bütün öğretmenlerimin içinde. O zaman bize çok yaşlı geliyordu tabi, muhtemel o kadar yaşlı değildi ama 70- 80 gibi geliyordu, bir dede. O kadar severdik ki onu ve o da bizi o kadar sevdi ki böyle hani çok babacan çok sevecen bir adamdı. Hala böyle sevgisini hissedebildiğim bir adam yani.

İlkokul 1 öyle, çok net hatıralarım yok. Okuldan ziyade şey var mesela, hastane anıları. İşte herkesin çok sağlıklı olmasını istediğimi hatırlıyorum. Bizim evde sürekli bir hasta olduğu için. Hani o evde hasta olana odaklanılmasını bilirsin, herkesin ilgisi onun üstündedir. O hasta değilse annem çok yorulmuştur ve migreni tutmuştur. Muhtemelen o hastadır. Böyle herkes iyi olsun, herkes sağlıklı olsun çok küçükken düşündüğüm şeydi. Mesela çok istediğim bir şeydi, herkes çok sağlıklı olsun, hani biz hep bir arada olalım. Herkes sağlıklı olursa biz bir araya gelebiliriz gibi. Ama hani muhtemelen oyuncaklarla vesaire ile ilgili böyle küçük küçük evlerim, trenlerim falan vardı. İyi oyuncaklarım vardı, annem Almanya'da kalmış benden önce işte, iki buçuk üç yıl İtalya'da sonra, çok güzel oyuncaklar getirmişti mesela. Mahallede kimsede olmayan oyuncaklar vardı bende. Küçük küçük kentler, evler, köyler falan kurardım onlarla küçükken. Herkesin sağlıklı olduğu köyler ve evler. (Gülüyor.)

Van'a gittik, Van'a niye gittik ben de bilmiyorum. Annemin tayini çıktı işte yani. Mesela biz şimdi semt değiştiremiyoruz ya çocukların dengesi bozulacak diye benim ailem o konuda çok cesur. Oradan oraya, oradan oraya, hani böyle, asla ait olma asla sabitlenme gibi bir duygu yok. Ben hala böyle çok sıkılırım sürekli bir yerde kaldığım zaman. Van'a gittik, Van çok farklıydı ya. Yani ne, bir kere dil problemi var hani dil problemi var, kültür problemi var çok ciddi. Kocaman bahçesi olan hayatımda gördüğüm en güzel evdi. Şey böyle yıkık döküktü aslında, hani gecekonduydu daha doğrusu, yıkık dökük değildi de. Kocaman bir avlunun içinde, o kadar büyük bir bahçesi vardı ki mesela, küçükken sonuna kadar gitmişliğimiz yoktur. Akrepten korktuğumuz için, orda çok fazla akrep vardı. Avlu vardı, avlunun içinde iki ev daha vardı. Onları çocukları vardı. Böyle hani rahat rahat çıkıp avluda oynadığım, insanlarla daha fazla... Çünkü binada onu yapamıyorsun. Başında anne yok hani sürekli bir yerlerde, baba yok falan. Daha girift, böyle daha sıcak, daha samimi ilişkilerin olduğu falan bir yerdi. Ama ilk gittiğimde yan tarafta bir hocanın kızı ile arkadaşlık etmiştim mesela, Medine, adını hiç unutmuyorum. Sonra babası beni evden kovmuştu. Siz bize uygun değilsiniz gidin. Açık, çünkü hani benim ailem açık bir aile. Annem hani keza öyle, e çalışıyor. O zamanlar kimsenin anası danası çalışmıyor. Beni evden kovmuştu mesela gelme bir daha kızım ile arkadaşlık, küçücük çocuksun yani 8 yaşındasın. İstememişti kızla arkadaşlık etmemi. O çocuk da o vakitler bile kapalıydı mesela. Böyle sürekli Kur'an kursu. Kur'an kursuna gittim mesela orada. Hani öğreneyim, herkes gidiyor, ben de gideyim benim neyim

eksik diye. O da çok tutmadı ama gene de benim için çok keyifli zamanlardı. Yani böyle çok özgür hissettiğim zamanlardı çünkü alan çoktu. Danalar beni kovaladı, kazlar kovaladı beni bayılttı mesela. Akrep soktu, böyle başımıza gelmeyen hiç kalmadı Van'da. Gene de çok güzeldi, samimiyet çok çünkü.

Çok keyif aldım Van'daki okul hayatımda yani diyorum ya öğretmenin adına, 2 sene bizi okuttu, Raif Kefi. Tek unutmadığım öğretmendir. Sevildiğini hissederek okudum Van'da. Sanırım, hani belki Ankara'dan geldiğimiz için de bize biraz farklı davranıyorlardı. İşte, babamın annemin orada olması, ikisini çalışıyor olması vesaire. Belki o yüzden, bilemiyorum.

Belki hayatımda tek keyif aldığım okul dönemi oradaki 2 senedir. Sonrasında asla keyif almadım çünkü. Diyorum ya sıcak, sevecen, babacan, gerçekten öğretmeye istekli. Özellikle kız çocukları ile çok ilgilenen ve onlar öğrensin diye çaba sarf eden bir adamdı. Hani kızlar okusun diye. Çok hatırlarım böyle okuldan almaya çalışılan çocukların derdi ile yandığını. Sınıfta ağladığını hatırlıyorum, çok diyorum ya yaşlı bir adamdı, hüngür hüngür ağlamıştı yani.

Sosyal hayatımız Van'da iyiydi çünkü mesela orada sürekli düğün, dernek, nişan, sünnet böyle kesintisiz böyle sosyal hayat içeriği olarak düğün dernek. Bir de hani şey Ankara'da yok mesela orada balolar olurdu hafta sonları. Bir tane düğün salonu vardı böyle kokteyl salonu gibi ha balo dediğin şey işte canlı müzik, insanlar gidiyor dans falan ediyor. Acayip eğlenceli şeyler yapıyorlar. Geceler olurdu mesela ben Müslüm Gürses'i gördüm orada. Yani şey gördüm, bir tane adam kalktı bir şeyler mırıldandı. Sağa devrildi, kalktı sonra bir şeyler daha, bilmiyorsun onun Müslüm Gürses olduğunu. Sonra Belkıs Akkale'yi gördüm oradaki konserlerde. Canan Başkaya'yı gördüm. Gerçekten sosyal anlamda çok, Ankara'da sonrasında bile yapamadığımız şeyleri böyle Van'da gayet hoş bir şekilde... O yüzden çok sevmiştim, mesela hiç gelmek istemişim. Ama uyum sorununu da bir şekilde mutlaka yaşıyorsun, hissediyorsun ya da hissettiriyorlar. Ya işte annemin mesela diyorum ya o zaman çalışıyor olması kısmen problem, başının açık olup makyaj yapıyor olması, keza ablalarımın aynı şekilde olması oranın daha kapalı kültürel yapısı için sıkıntı oluyor. Sen bunları uzaktan görüyorsun. Hani sana yansıdığını şey söyle işte hani çocukları ile mesela arkadaş olmanı istemiyorlar. Sana gelmelerini istemiyorlar, daha kapalı daha tutucu bir bölümde, özellikle ilk bir yıl hani biz onlara, onlar bize alışana kadar. Benim annem de şeydir hani böyle

bakımlı falan. Evin en paspal kadını benim. İşte saç boyası eksik olmaz, makyajı eksik olmaz, ojeleri eksik olmaz falan. Orası için ki Ankara için bile bazen fazla geldiğini düşündüğüm bir şeydi o dönemler. Özellikle bulduğumuz toplumda. Orası için de biraz fazla. Bir de o dönem mesela babam da yoktu, 1 yıl kadar babam da yoktu. Yalnız bir kadın, 4 tane çocuk, ne yöne gideceğini çok kestiremeyen bir anne ile büyümeye çalışan çocuklar falan. Ama 1 yıl sonra mesela 2.yılda bunları yaşamadık. Tam alışıyorduk ki zaten geri döndük. Hani onlar biraz bizi tanıdı, biz onları tanıdık. Daha rahat bir ilişki kurmaya başladık, işte tam o aidiyeti hissetmeye başladığımız noktada torlanıp toplanıp Ankara'ya geri döndük. İlkokula devam ettim işte, daha akraba çevresine yakın bir yerde babam ev tuttu. Hani çok da ilişkileneemediğimiz insanlar aslında. Sadece hala kuzenlerimle çok samimi bir ilişkim var. Annemin de çok hazzetmediği, dolayısıyla daha gergin bir ortamın olduğu, ayrıca bahçesi olmayan bir ev. (Gülüyor.) Orda o rahatlığı gördükten sonra. Ayrıca alt kat komşusu böyle sürekli kavga eden, gürültü çıkaran falan. Sevmemiştim mesela döndüğümde Ankara'yı hiç, hiç gelmek istememiştim oradan. İlkokula devam ettim, ilkokul biri işte şey ilkokulu bitirdikten sonra ortaokulda başka bir eve taşındık. Annemim gene tayini çıktı.

Gene bizim memleketlilerle birlikte ama daha iyi bir yer. Orta 2deyken de yok, ortaokula başlarken, pardon ya Batıkent'e taşındık. Böyle çok işte yalnız hissettiği bir dönem olmuştu mesela. Hiç akraba yok, eş yok, dost yok. O zaman Batıkent çok uzak mesela Balgat'ta oturuyorduk. Batıkent çok uzak insanlar gidip gelmiyor. Kuzenler uzak falan sonra Allahtan onlar da taşındı da öyle biraz daha yalnızlığımız gitti. Ortaokul da fena değildi, çok ne derler ona pire ergen. Yani ergenlik öncesinde çok asi, çok böyle yerinde durmaz, çeteleşen, güç gösterisi yapan falan bir çocuk olarak geçirdim ortaokulu. Sürekli şikâyet alan, insanları korkutmayı seven falan böyle garip bir süre ile geçti. Dans etmeye başladım mesela ortaokulda, dans grubu kurduk filan böyle. Orada burada gidip dans ediyoruz, keyifliydi yani ortaokul, Batıkent de fena değildi.

Ya aslında fena değildi, gezerdik şey geçen hatta konuştuk. Ulus'tan geçerken Batıkent'ten Balgat'a gitmek için Ulus'a giderdik. İşte o pavyonların önünden mesela geçerdik bazı zamanlar. Oradaki dolmuş duraklarının, Ulus'taki dolmuş duraklarının üzerine konuştuk. Eskiden dolmuşlarda sigara içilirdi. Hani ben küçükken otobüste dolmuşta sigara içilirdi. Çok garip geliyor mesela. Şimdi benim annem babam sigara içmez hani bu yüzden tartışmaların çıktığını falan hatırlarım. Tabi Batıkent pek çok yere göre daha oturmuş bir yerdin hani daha kentleşmiş bir yerdin.

Ama Balgat’a gittiğinde tamamen farklı bir şey hissederdin. Çünkü o zaman Balgat bu kadar ranta açık değil, akrabalara vesaire gittiğimizde. Hatta babamın kuzenlerinin inekleri vardı. Biz onları otlatmaya götürdük, inekleri, getirirdik. Oradan Batıkent’e gelirdik falan böyle.

Çok sinemaya giderdik biz küçükken. Babam daha doğrusu annem, babam işte sinemaya götürürdü bizi. Yani 7- 8 yaşındaki çocuğun gideceği film ya Jaws’a götürmüşlerdi beni. (Gülüyor.) Sinemanın yarısında gözler kapalı. Ardından Zelzele vardı mesela onu hiç unutmuyorum, onu bilir misin hatırlar mısın bilmiyorum. Zelzele diye bir sinema filmi. Severdik gezmeyi ailecek, gezerdik de. Gazinolar vardı böyle, gazino değil de çay bahçesi. Sanırım şeyde de vardı onlardan Gençlik Parkı’nda. Gençlik Parkı’ndaki gazinolara da giderdik. Küçüktüm ama hatırlıyorum. Annemler babamlar falan severlerdi gezmeyi. Birlikte olmasa da hani mutlaka ayrı ayrı da olsa gezerdik. Gene şey anlamında bizde düğün dernek vesaire, akraba eş dost çok olunca, böyle oraya git buraya gel. Ama şimdi senle konuşurken hatırladım. Bak şeyi hatırlıyorum, Gençlik Parkı’nda bir gazinoya gittiğimizi hatırlıyorum. Babamın bize elma şekeri falan aldığını hatırlıyorum. Bana daha doğrusu, diğerleri biraz büyüktü zaten. Orada ne vardı başka? Bir yer daha vardı gittiğimiz ama hatırlayamıyorum şimdi, Ulus’ta.

Kemer vardı, hatırlar mısın Sakarya’da? Kemer Döner vardı, zaman zaman babam bizi oraya döner yemeye götürürdü. Sakarya’da, şimdi tabi yerinde çok başka şeyler var ama tam o göbeğin orada Ankara’nın en ünlü dönercilerinden biri ve bir sürü sıra olurdu orada. Şey alırdın, fiş alırdın böyle küçük küçük, ne diyorlar ona, çay için de verirler ya, üstünde fiyat yazıya böyle, para gibi bir şey. Onlardan verirlerdi, orda gider yemek yerdik.

Numune’ye çok iyi hatırlıyorum mesela, annemle zaman hem kreşe hem nöbetlere gittiğim için, Numune’nin kaldırımları, kenarındaki kaldırımlar. Bütün o kaldırım boyunca yürümelerim falan ama tabii o zaman ya farklı yerlerdi. Zorluyorum, eski haline ne kadar hatırlıyorum diye ama kısmen mesela konuştukça hatırlıyor insan. Hani hiç daha önce düşünmemişim çünkü. Şeyden aşağı bit pazarı mesela, bit pazarı, at pazarı oraları gider gezerdik. Ben sonraki yıllarda tabii çok gittim. Hala giderim at pazarına özellikle, bit pazarına değil ama çok eski ve güzeldi, evet ya. Aslında konuşsak daha neler çıkar.

Hiç düşünmemişim, ondan önceki, Hamamönü'nden geçerdik tabi her gün şey yaparken, hastaneye giderken gelirken neredeyse. Ya da Ulus'un alt tarafları.

Evet, koleje başladım işte çok kötüydü. Yani bir şekilde farklı düşünüyorsun başka insanlardan ve kabullenemiyorsun. Yani orada olmayı, insanların gerçekten seni bu kadar baskılamasını anlamıyorsun da zaten. Çünkü ben bir de ortaokulda acayip böyle özgür, kendi istediğini yapan eden, bunun için direten dayatan, aileye karşı da aynı şekilde. Çok mesela beni pasifize etmiştir. Duygusal olarak pasifize etmiştir ortaokul. Çünkü bütün öğretmenlerimiz kadın ve bir kısmı gerçekten sorunlu insanlardı. Yani kendi ile ilgili çözemedikleri sorunları küçük insanlara üzerine, çocuksun ya neticede yani ne olacak ki. Küçük çocuklar üzerinde güç gösterisi yaparak çözmeye çalışan insanlardı. Oradan kalma, ben hala çok disiplinliyimdir mesela. Belki oradandır belki başka bir şeydendir bilmiyorum ama saatinde kalkarım, saatinde yatarım. Buluşmama zamanında giderim asla kimseyi bekletmem falan filan. Tam da o döneme denk gelen bir örgütlülük ile fazlaca disipline olmuş olmanın verdiği bir şey. Gerçi kendi evime geçtikten sonra çok uzun süre yatak yapmadım. Hâlâ çok nefret ettiğim bir iştir, yatak yapmak. Her sabah yataklar kontrol edilir, dolaplar kontrol... Ya şu anda dolabımın içini bir görsen, söyle kucağımla alıyorum hepsini, yatağın üstüne koyuyorum, katlı bir tane çamaşırım yok. İçimden seçiyorum sonra onları öylece alıp tekrar dolaba koyuyorum. Yani o kadar nefret ediyorum çünkü çamaşır, dolap düzenlemekten. Ev işinden genel olarak nefret ederim de bunları ayrıca beni irrite eden şeyler. Hala yatak yapmam mesela çok fazla. Öylece dursun, beni rahatsız etmez.

İlk iki yıl çok zorlandım ya işte hani 13-14 yaşındasın, anlamıyorsun niye buradasın. Gerek yok çünkü böyle bir şeye gerek yok. Hani mali olarak zorda değil, benden bıkmış değil, hani niye diyorsun? Bir de tam belki insanın daha çok özenilmesi, sevilmesi gereken zamanlar ergenlik öncesi ve ergenlik dönemi. Soğuk bir sürü insan, tanımadığım bir sürü insan. Hani benim kendi odam vardı evdeyken gittim orada 3 kişiyle paylaşıyorsun odayı. Çok şeydi mesela çok yani ben bitirene kadar hiç uyum sağlayamadım oraya. Bilmiyorum ya, niye olduğunu annen de bilmiyor. İyi bir fikir gibi gelmiş ona yani iyi bir okulda iyi bir eğitim almak onu iyi bir fikir gibi gelmiş. Hala sorarım hala çok mesela oranın beni ne kadar geriletmediğini bildiğim için. Çok uzun süre atamadım onu içimden. İstenmiyor da değilsin öyle bir şey de değil onu da biliyorsun. Sadece iyi bir fikir gibi gelmiş annemle babama o kadar. (Gülüyor.) İyi okulda iyi eğitim alsın falan. Mesela

Batıkent'te evimizin karşısında da gayet iyi bir okul var. Hakikaten bilmiyorlar niye yaptıklarını bunu. İşte o dönem annemin arkadaşlarının çocukları gidiyor işte, iyi bir okul, Bilmem şu bu. O sebeple yani hiçbir sebebi yok, hiçbir gerekçesi de yok.

Ya uyumsuzlar ile uyumlu oluyorsun. Çünkü şey diyorsun yani hayır ben böyle bir insan değilim. Tabi bunu o zaman böyle düşünmüyorsun sadece böyle hissediyorsun. Burada olmamalıyım, kesinlikle benim yerim burası değil, hani o yüzden de uyum sağlayamıyorsun. Üç beş tane daha senden uyumsuz tipte bir araya gelerek ancak uyum sağlayabiliyorsun. Onlar da hani işte hepimizin tu kakası, herkesin tu kakası. Çünkü boyun eğiyorsun ama diz çökmüyorsun gibi. Çok katı kuralları olan bir yer yatılı okul. Asla karşılık veremezsin. Asla mesela yemeğini yememezlik edemezsin. Yatağını yapmamazlık edemezsin, ceza alırsın, bilmem şu bu. Saçma sapan bir sürü şey ama iyi arkadaşlıklar kurmadım mı, kurdum. Yani pek çoğuyla hala şu an görüşüyorum. Neredeyse 30 yıllık dostlarım, arkadaşım değil dostlarım. 4 tanesi özellikle. Ama mesela çok zorlayıcı bir şey, bir çocuk için. Bir kısmı şeyden hani daha periferden yerlerden gelen, daha aile baskısı altında olan. Orası onlar için özgürlük alanı ama benim için değil. Çünkü ben evdeyken özgürdüm zaten. Kendini gayet rahat ifade eden bir arkadaş grubu olan, istediği saatte kapının önüne çıkan, siteye çıkan, oynayan hoplayan, zıplayan bir çocukken hayda hoppa git 5 gün bir yerde kapalı kal. Ve yapmaya çalışılan tek şey seni pasifize etmek, seni bastırmak, seni sindirmek. Asla güç olmamalısın, böyle olursan burnun sürter ki çok sürttü benim burnum hani. Hakikaten çok sürttü öyle böyle değil. İlk yılım her gün ağlayarak geçti, her gün ağlayarak. Ama işte çok avantajı da var, çok kitap okudum. Çok kitap okudum. Şey de bu zamana geliyor işte ilk gözaltım, 17 yaşındaki, o okul zamanında denk geliyor. Beni uzaklaştırdılar okuldan bir yıl. Geri dönmek istemedim ama ya gelmişsin bu kadar oku hani, tekrar baştan ne yapacaksın? O gözaltından sonraki uzaklaştırmadan döndüğüm yıl burnumdan getirdiler, odamı bastılar her gün dolabımı aradılar, kitaplarımı aldılar. Onlar benden aldı ben gittim müdürün odasından kitapları çaldım. Ya çok çocuksun ve hani seni ne ile baş etmek zorunda bırakıyorlar. Tabii ben gözaltına alındığımda benden önce polis gelmiş okula. İşte söylemişler söylemişler, anlatmışlar, zırt pırt. Bir de şey oluştu mesela herkeste bana karşı bir tedirginlik oluştu. Arka şeye, arkada bir bahçe vardı. İnsanların çok fazla girip çıkamadığı. Tamamen alakasız birileri yazılama yapmış. Tutturdular sen yaptın, ya hani şey değil ya hiç ilgimizin olmadığı bir alan. Evet, ben başka bir taraflarda bir şey belki yapacağım edeceğim ama okulda uçan kuştan beni sorumlu tuttular. Vay afiş asılmış sen

astın, vay şöyle olmuş sen yaptın. Ama %90'ın tabi benimle hiçbir ilgisi yok. Sadece etiket, çünkü onlar için işte, sol hepsi aynı. A, B, C fraksiyonu ayırmaksızın. Sürekli böyle potansiyel suçlu olarak görülen hani dikleştikçe daha da ezilmeye çalışılan. Çünkü ben bunu yaparsan başkaları da yapacak ve bu onların hoşuna gitmeyecek, falan. Başımda saatlerce durup bana pırasa yedirmeye çalıştıklarını hatırlıyorum mesela. Yemedim, yemedim öyle bekledik saatlerce falan. (Gülüyor.) Kötüydü.

Ya ben ana sınıfında aşık olmaya başladım. Ben ana sınıfında, Ersin çocuğun adı hiç unutmuyorum, bir aşık olmaya başladım paso ardı ardına, hiç böyle kesintisiz devam etti benim. Şey tabi, yatılı okulda bu çok zor. Hani pencereden gördüğüne aşık olabilme ihtimalin var. Hafta sonundan hafta sonuna da işte ancak cuma çıkıyorsun, oraya gidiyorsun buraya gidiyorsun. Ama tabi ben ilk böyle gerçekten çok ciddi aşık, kendimce çok ciddi orta 2'de aşık oldum. Çok acı çektim böyle bir saatlerce yürürdük onunla romantik romantik şeyde, okula gider gelirken falan. Ama şey iste bir el ele tutma cesaretini bile gösterememiş insanlar olarak epeydir sürdü ilişkimiz aslında. Sonra lise, evet ilk aşk değildi ama yani dediğim gibi ilk aşkım orta 2'deydi. Ama daha ciddiye aşk hani gerçek aşkı soruyorsan, lise sonda beni yerden yere vuran, beni süründüren, en çok acı çekmeme sebep olan, lise sondaydı, evet. Çok feci aşık olmuşum.

Ya şimdi benimki biraz farklı çünkü bizde dedim ya örgütlendim ben 17 yaşında. Ya gerçekten şimdi, yasak yani sevgili yasak. Deliriyorsun, o da sana deliriyor ama yasak. İşte böyle gizli saklı, çok uzun süre gizli saklı. Biz bir şekilde devam ettik. Duyulsa kesin ceza alırdık o zaman. Sonra o cezaevine girdi. O bana başka isimle mektup yazıyor, ben ona başka isimle mektup yazıyorum falan, o şekilde. Hani çok şehir şehir dolaştım, görüşüne gidebilmek için. Kitaplarımı sattım mesela görüşe gidebileyim diye falan. Ha gerek yokmuş o ayrı mesele ama hani yaşadığın şey güzel tabi. Sen kendi imgelerinle seviyorsun ya kendi duygularınla seviyorsun ya aslında sorun oluyor işte. Onunla bağdaşmadığını anladın zaman gerçek bir yıkım oluyor. Ama çok zorlu, ilk sevgililik ilk ciddi sevgililik, çok zorlu, çok acı verici, çok kaygılı ama çok coşkulu, çok neşeli, çok eğlenceli aynı zamanda. Ve bir sürü şeyi bir arada, yani kimden neyi saklayacağımızı şaşırarak, gelmiş geçmiş bir ilişki.

Aslında ilki de sonu da aynıydı. Tabi ilk aidiyet hissediyorsun bu önemli bir duygu. Oradan doğru geliyorsun zaten o aidiyetten doğru. Önemli hissetmek, özellikle gerçekten hani vakti zamanında yeterince değer duygusu alamadıysan, bu A olur, B olur, erkek olur, örgüt olur vesaire. Neyse biri bir tık sana değer verdiği zaman tam olarak bağlanıyorsun. E tabi şimdi baktığın zaman ne kadar sağlıklı bir durum olduğunu görebiliyorum. Sorun burada, ben sosyalistim ölene kadar böyle kalacağım, bir sosyalist-feministim. Ama sorun şu ki devletin küçük modelleri olarak hatta devletten daha gerici bile olabiliyorlar. Çok mutluydum ben orada yani ilk örgütlendiğim zaman da işte diyorum ya hani defalarca gözüaltına alındım, çok ciddi işkenceler gördüm. Ciddi sakatlıklarım var buna ilişkin. Her şeyim orasıydı yani eşim, dostum, anam, babam, ailem benim için çok kıymetlilerde, hala da öyleler. Ama bu eleştirmekten geri durmak demek değil. Bir kere seni erkekleştiriyor, seni cinsiyetsizleştirmiyor bile seni erkekleştiriyor. Bizde kaç almak yasaktı, makyaj yapmak yasaktı, takı makı zaten hak getire. Kısa etek, nasıl olabilir böyle bir şey? İşte aileleri ziyarete gideceğiz, hadi uzun, siyah etek giymek zorundasın. Kolsuz filan giyemezsin. Bu çok işte, halkımızın değerlerine, halkımızın değerlerine denk düşecek şeyler yapmak zorundasın, giyinmek zorundasın, davranmak zorundasın. Ne kadar gerilettiğini insanı, yani ben daha sonra anlatacağım ama bu mesela toplumsal cinsiyet konuları ile birlikte biraz daha netleştirdim. Hani vardı zaten ben sürüyordum mesela, ruj sürüyordum. Kızıyorlardı, çıkartıyordum. Takı takıyordum, kızıyorlar çıkartıyorum falan. Kendim yapıyordum hala takılarımı kendim yapıyorum. Yapıp takıyordum yani. Ya ben şişman bir insanım bir kere, siyah, uzun etek bende çok kötü duruyor. Bidon gibi oluyorum. Hani başka bir şey giyeyim, hayır. Kısa da olmayacak o etek siyah, uzun etek olacak. Ve de ben orta elit bir ailenin çocuğuyum sonuçta, yani ne kıyafetime kimse karıştı ne saçıma, başıma karıştı bütün hayatım boyunca. Ne giydiğime ne bilmem neyime, ben 5 yaşımdan itibaren hatırladığım, düzenli yaz tatiline giden bir insanım, falan. Yani öyle öyle öyle derken şeyi fark ettim, çok kötüydü yani hakikaten seni erkekleştiriyor, senin algılarını erkekleştiriyor, seni kendiden uzaklaştırıyor. Çünkü öncelikli olarak insanın kendisini tanıması, bilmesi lazım. Cins bilinci diye bir şey var, kişilik bilinci diye bir şey var. Hayır, tamamen gördüğün şey taklit etmek üzerine kurulu devam ediyorsun. Bu yüzden de sağlıklı bir şey olmuyor, alttaki ben çürüyor. Çok da var işte görüyoruz çürümüş arkadaşlarımız da bir hayli. Hani o da böyle bir insan mıydı, evet belki o hep böyle bir insandı. Sen gerçek dönüşümü sağlayacak dinamiği yaratamazsan eğer insanda, işte giydiği kıyafetlerle, maskelerle de ancak bu kadar gidiyor. Tabi bu değildi benim ayrılma sebebim daha ideolojik sebeplerdi. Ölüm orucu süreciydi

daha doğrusu net olarak tamamen farklı düşündüğümü hissettiğim süreç oldu, ölüm orucu süreç benim için. Olmasaydı belki hani hala bir şekilde devam ediyor olurdum aynı yerde, ama iyi ki böyle olmuş.

Dershaneye çok kısa bir süre gidebildim. Çünkü derslane... derslane parası ile kiralari ödedim genelde, derneğın kiralariını, o yüzden. (Gülüyor.) Gidiyormuş gibi yaptım ama dershaneye gitmedim. Ben İstanbul Üniversitesi'nden aldım lisansımı, hemşirelik lisansımı. Yani çok uzun süre okul sürecinden de ayrı kaldım. Çünkü evden de ayrılmıştım. Derneği açıp kapatıyordum. Ciddi sorumluluklarım vardı vesaire vesaire. O, yok dershaneye hani gidemedim, gitmedim daha doğrusu gidemedim değil gitmedim.

İşte ben 18 yaşında evi terk ettim, 10 yıl hiç görmedim ailemi. Zaten yaşam şekli olarak eve çok gidip gelme durumum yoktu. Ben zaten bir şekilde kesin ayrılacaktım, mecburen. Ama ağabeyden kaynaklı evde çok huzursuzluk çıkınca ablam da dayanamadı, beraber ayrıldık. Benim zaten böyle hani düzenli bir, çünkü ev de basıldı hani daha önce. İşte yani kalabilecek, sağlam bir yer değildi benim için ev. Tabi yani ailem çok tepki gösterdi benim örgütlenme sürecime de sonrasındaki yaşadıklarına da. Haklılardır insanın hani, haksızlardır onu tartışmam, ne hissedeceğimi bilemiyorum. Şimdi benim çocuklarım aynısını yapsa kırarım bacaklarını. (Gülüyor.)

Ne olur, hani uzun süre evden ayrı, her yerden ayrı, orada burada şeklinde geçirdim hayatımın çok aslında uzun bir dönemini, çok da böyle iyilikle hatırlamadığım zamanlar.

Aile tarafından çok hani dediğim gibi bizimkiler okumuş etmiş insanlar. İkisi de yıllarca sendikada bulunmuş insanlar. Buna zaten normalde de hani kendinde ayrılıyor olsan çok büyük tepkiler göstermeyecek insanlardı. Ama tabi benim ayrılışım biraz daha vukuatlı oldu sadece. Çok toplumsal olarak çok etkisini göremedim. Çünkü dediğim gibi hani sürekli başka yerlerde kalıp, başka insanlarla görüşüp vesaire olduğu için o toplumsal süreci bile algılayamadım. Çünkü hep işim vardı, hep çok işim vardı. Hep yapmam gereken bir şeyler vardı. Ya zaten maşallah, yerlere kadar siyah, uzun etek, üstüne uzun kollu bluz, kimsenin onunla uğraşacağını zannetmiyorum. Ben o anlamda belki toplumda kadın olarak gerçekten çok az baskı görmüş ama var olan bütün baskıları da çok ağırca hissetmiş bir insanım. Bütün bunları da dert edinmiş bir insanım. Dediğim gibi zaten

sonra işte işe başladım. Gece nöbetteyim, işte gündüz gidiyorum, yatıyorum, işlerim var. Onları hallediyorum. Hiç böyle yalnız yaşayan bir kadın olarak bir tepki gördüğümü hatırlamıyorum. Çünkü zaten evde hiç kalamadım ya da kimse yalnız yaşadığımı anlamamıştır. Çünkü evde hep birileri vardı. Hani kapıyı bir ara bize şey tanımadığım insanlar açıyordu. Yani ben eve başkası gelmiş, anahtarı ona vermişim, o başkasını çağırmış, bu başkasını çağırmış. Kapıyı çalıyorsun, sen kimsin falan diyorlar. Bir de süreçten kaynaklı çok sık ev değiştirmek durumunda kaldım bir dönem. Daha böyle toplumun bana olan tepkisini anlayamadan başka yerlere gidip başka yerlerde kaldığım için çok iyi hissettiğin bir şey değil o.

Zordu iş ilişkileri, yani bana göre bir iş değildi. Çok iyi yaptığımı düşünüyorum ama beni duygusal olarak çok hırpalayan, her zaman çok hırpalayan bir iş yani. Hala çok üzülüyorum, hala aşırı üzülüyorum. Bir de hep kötü yerlerde çalıştım mesela, çok uzun süre onkolojide çalıştım. Ya gelenle ağla, gidenle ağla. Duygusal yapım çok müsait değil aslında böyle şeylere. E, bir sürü de şey yaşamışsın hayatında, travma işte depremi yaşamışsın, ne bileyim ölüm orucunu yaşamışsın. Hani hep kayıplar üzerine inşa edilmiş bir duygusal yapılanmada, gelen hastaları en azından hayatta tutmaya çalışıyorsun ama olmuyor. Olmuyor Allah olmuyor yani. Aşırı yıpratıcıydı işte, sonrasında biraz daha, 10-12 yıl onkolojide çalıştıktan sonra işte ameliyathane, daha az hastalarla birebir muhatap olduğun. Ben çabuk duygusal bağ kuran bir insanım çünkü. Hani bir de geliyor gidiyor 6 ay, 7 ay, 1 yıl. Bir ilişki kuruyorsun ve mekanik bir insan değilsin. Başka koşullarda bu işi yapmayı çok isterdim. Belki başka bir ülkede ne bileyim başka bir toplumda vesaire. Çok keyifli yanları da var. İşe yaradığını hissetmek, insanlara iyi hissettirmek vesaire. Ama bu sağlık sisteminin içinde gerçekten sıkıntılı.

İşte de şey oldu böyle defalarca defalarca sürüldüm işte, oradan oraya, oradan oraya. Hatta ben alevi değilim bir kere Aleviyim diye sürüldüm. (Gülüyor.) Yani olsun işte, onlar da insan şeklinde falan hani buna karşı çıktığım için, bir muhabbetin sonunda. Sadece bu olduğu için değil ama bir tartışmanın sonucunda alevi olduğum gerekçesiyle sürüldüm. Yani kadın bunu hissettirdi bana, böyle olduğu için bunun olduğunu hissettirdi. Yasal olarak bunu yapamaz tabi ama ben altında yatan sebebin bu olduğunu biliyorum. Ya böyle.

İşte sonra sosyoloji okudum ben. Şey hani çok sıkıldım bir dönem hemşirelikten. Çok sıkıldım. Sosyoloji okudum. Üstüne Ankara Üniversitesi'nde toplumsal cinsiyet eşitliği eğitimi aldım ki benim hayatımın dönüm noktalarından biridir o. Hani şey çelişkisi hep vardı daha önce öğrendiğin cinsiyetsizlikle, hani çünkü yıllarca küçücük çocukluktan itibaren yıllarca, hakikaten bulunduğun yer sana sürekli bunu öğretiyor. Ya erkeksin ya cinsiyetsizsin, kadın yok. Çok faydası oldu bana. Ya önümü çok açtı, toplumsal cinsiyet eşitliği eğitimi. Oraya da tesadüfen gittim aslında gerçekten, böyle ne olduğunu bilerek değil. Yine okuyordum, bir şeyler yapıyordum, ediyordum ama yön­süz­düm. Yön bulma açısından toplumsal cinsiyet eğitimi benim için çok faydalı oldu. Şey gibi yani eve de çok faydası oldu aile yaşantısına da çok faydası oldu. Birlikte değişip dönüşüyoruz çünkü bizim öyle bir tarafımız var. Mesela ben hamile kaldın göbeği benimkinden büyüktü hamile kaldığımda. (Gülüyor.) Çok empatik bir aileyiz. İşte orada öğrendiklerini burada paylaşa, konuşa, tartışa falan çok ciddi bir sıçrama yaşadık. Üstüne sosyoloji zaten tuzu biberi oldu. Bir de üstüne psikoterapi eğitimi aldım. Daha iyi hissediyorum. Yani işte bunları niye yapıyorum? Gerçekten sadece iyi hissetmek için, kendimle hesaplaşmak için aslında. Çünkü bir çocuk olarak, bir kadın olarak, bir insan olarak insanın kendisi ile hesaplaşması en zor kısmı. Bunları niye yapıyorsun? Niye bu kadar, çok uykusuz kaldım işte iki tane çocuk var işte işe gidiyorum yoruluyorum. Gece sabahlara kadar ders çalışıyorum. Bunu niye yapıyorum dediğinde şu anki huzurumu sağlamak, iç huzurumu sağlamak için yaptım bütün hepsini. Başka hiçbir şey için değil. Çok faydası oldu bana, bize.

Çok komik bizim, biz bir ay ile aynı evde yaşadık ve tanışmadık. Ya şöyle Akrep'i hatırlarsın, Ankara Sanat'ta oynayan Akrep oyununa gitmiştim, gitmiştik arkadaşlarla. Yanımda birisi sürekli ağlıyor. O kadar ağlıyor ki ama döndüm dedim ki ya lütfen oyunu seyredemiyorum. Ondan sonracığıma biraz susar mısın dedim oyunu seyredemiyorum. Neyse çıktık falan. Sonra ben bir grupta, bizim grubumuz vardı o zaman derneğin grubu, Seyranbağları Halkevi'nin galiba gecesiydi. Bir tiyatro grubu ile birbirimize girdik. Halkevinin tiyatro grubuyla. (Gülüyor.) Ama nasıl kavga ettik yani işte orada da ama hatırlamıyorum, tanışmadık. Sonra ben eski yoldaşılarımdan bir erkek arkadaşım ile bir ev tuttum. Daha doğrusu ben ev tutmuştum, onun kalacak yere ihtiyacı vardı. Hani dedik gel, dışarıdaki odada kal. Onun bir sevgilisi vardı. Dışarıdaki odada kalıyor, o da onların arkadaşı. Ben gece nöbete gidiyorum onlar gece geliyor. Ben sabah geliyorum uyuyorum, benim odam iç tarafta. Onlar işe gidiyor falan, yaklaşık bir ay böyle. Zaman zaman hani o arkadaşlarla denk geliyoruz, birilerinin dedikodusunu yapıyorlar. Ne dedikodusu diyorum

ya ayıp değil mi, sizin arkadaşınız insan böyle konuşuyor mu falan filan. Epeyce uzun süre böyle gitti. Sonra aslında evde tanışmadık. O, benim ev arkadaşım olan arkadaşın bir kafesi vardı, barı vardı daha doğrusu. Oraya kirayı, kiranın yarısını almak için gittiğimde öyle bir tanıştık işte. O gün bugündür de yaklaşık 15-16 yıldır da beraberiz. Ama biz defalarca tanışmışız mesela bütün çevremiz ortak, arkadaşlarımız ortak ama hiçbir araya gelmemişiz. Çok enteresan.

3 yıl birlikte yaşadık biz, hani çok evlenme niyetimiz yoktu. Hala çok mesela sağlıklı bulduğum bir biçim değil evlilik. Ama ben hep çocuk çok sevdim mesela, hep çok istedim çocuk. Yani yaşımla erken olsa 3-5 tane doğururdum. 3 yılın sonunda da ya şey tabi, ilişkinin başlangıcı sıkıntılı. Bir sürü senin defektin var, karşıdakinin defekti var, algı farklılıkların var, yaşam tarzı farklılığın var. İşte herkesin o şemaları var ya öğrendiği şeyler, daha öncesinde öğrendiği şeyler, ona göre hareket ediyor. İşte ben istiyorum ki ondan örgüt disiplini ile bir ilişki yürütelim. İşte daha önceki ilişkilerinden aldığı güvensizlikler, yaralar ya da öğrenmişlikler var. 3 yılı uyum sağlamaya çalıştık valla yani zordu. (Gülüyor.) Çok zordu, ben bunu bu noktaya getirene kadar. Çünkü şey hepimizin gerçekten kafasında çok ciddi şemalar var. Oturmuş, kalıplaşmış, değiştiremiyorsun, algılayamıyorsun, algılatamıyorsun falan. Hani bir de bir arada, sürekli bir aradasın, 7/24 aynı evde yaşıyorsun. Tabi çok faydası da oldu hani. Ne aldığını görüyorsun, iyisini de kötüsünü de biliyorsun en azından. 3 yıl sonra da çocuk yapalım dedik. Evlenelim, nişan da yaptık, düğün de yaptık güzel güzel. Benim ailemin şeyiyle biraz baskısı ile düğün faciaydı. Yani tam bir faciaydı düğün. Zaten düğüne bitmesine yakın gittik. İşte olabilecek her türlü olumsuzluk oldu düğün öncesinde. Arabayı süslettik, yağmur yağdı, gidip tekrar değiştirdiler. 9 Eylül'dü, CHP'nin kuruluş yıldönümüydü, yollar kapalıydı. Fotoğraf çekimine giderken MHP mitinginin içinden yürümek zorunda kaldık. Bir de alkışlıyorlar falan bizi böyle. Sonra aynı gün 78lilerin de bizim düğün salonunun önünde eylemi vardı. Polis kesmiş, geçirmiyor ya düğüne gideceksin, almıyor tamam mı? Ben indim tabi, elimi belime koyup. Adamla epey bir küfrettim. Döndü Allah sana sabır versin falan dedi polis. Emin misin dedi. Yürüyerek gittik salona, gittik zaten düğün bitiyor. CD, dans şarkısı için kaydettiğimiz CD de çalışmadı. Lale Devri'nde dans ettik yani daha faciası ne olabilirdi? (Gülüyor.) Ne olabilirdi bilemiyorum. Neyse atlattık ama ya çok zordu ya. Ama daha çok şeydi böyle benim ailemi baskısı ile yapılmış bir organizasyondur. Ablamın baskısı ile daha doğrusu.

Kaçta? 2 sene sonra, olmadı yani işte çok sıkıntılı oldu. İşte gittik, geldik falan filan, hamile kaldım. Amniyotik bant diye bir şey var işte rahmin içinde oluyor ve bu hani çocukların elini, kolunu nereyi sarılırsa orayı koparıyor, büyümesini engelliyor. Bende amniyotik bant var.'a şey diyordum, soldaydı amniyotik bant, sürekli sağda dur, sağda dur filan. Yattım ben, iki hamileliğimde de sürekli yattım. Bu arada işte bir felç geçirdim hamileyken. Hep hastanedeydim, 7 aylık doğdu. Şeyde kaldı, ikisi de kuvözde kaldı ama'nın durumu biraz daha ağırdı. Doğdu, ben göremedim tabi. Hemen kuvöze alındığı için genel anestezi altında. Neyse beni kaldırdı, götürdü. Ben onu görünce nasıl bir tepki verdiysem şey demiş, aha bu, bu çocuğu kabullenmeyecek, şimdi psikolog psikolog dolaş işin yoksa falan gibi (Gülüyor.). Çok kaygılı, çok korkutucu çünkü öleceğinden çok korkuyordum. Ben gece uyurken hem ablama hem de'ı'ın başına dikiyordum. Nefes alıyor mu kontrol edin. Çok uzun süre böyle gitti, ondan sonra 1. ayın sonunda bir saat kadar evde yalnız kaldım. Yaşadığım korkuyu sana anlatamam. Kapılardan bağıryorum, abla, neredesin, gel. Kız markete gitti. Nasıl bağıryorum, gel buna bir şey olacak falan. Tam bir tramvaydı. Tabi hep hani böyle kaybetme korkusuyla, o 7 ay hep kaybetme korkusuyla geçti. Sonuç olarak da ben anksiyetesi çok yüksek bir insan olarak, zaten normalde de kaygı düzeyim çok yüksektir. Tabi sonra sonra normale döndük.

Benim için dünyada en sevdiğim yer annelik sanki. Çok çok çok seviyorum anneliği, anne olmayı. Onlarla vakit geçirmeyi, onlarla paylaşmayı. Sinir ediyorlar beni ama olsun. Ara sıra alıp başımı gidesim geliyor ama çok çok iyi yaptığım bir şey bence. Şey ya çocuk doğurarak, iyi anne miyim kötü anne miyim bilemiyorum ama onu kendileri değerlendirecek artık. Eğleniyoruz, işte ne bileyim dün gece mesela şarkı söylerken işte ben birinci sesini yapıyorum, kimi üçüncü sesini falan yapıyor. Akşamın bir vakti işte ne bileyim, enstrümanları alıyoruz. Geliyoruz, oturuyoruz. Dans ediyoruz, oynuyoruz. Saçma sapan şeyler yapıyoruz. Dün gece Kek yaptı bize, gece gece kek yedik. Keyifli yani onlarla vakit geçirmek.

Yani, evet bir sürü hani zor süreç geçirdim ben hayatımda, bu ülkedeki pek çok insan gibi. Ama en kötüsü bu. Çünkü sen ölebilirsin ama yanında başkasını öldürebilirsin. En ağrısı bu oluyor zaten. Mesela annemi, bir gece annem bizde kalıyor mecburen, evdeki bakıcıyı yollamak zorunda kaldık. Dolmuş otobüsle gidip geldiği için. Ne olur ne olmaz bulaştırır diye. Zaten hemşire olduğum için kimse gelmek istemiyor, o ayrı. Annemi getirdik, annemin böbrek ağrısı tuttu, acile gittik. Acilde

böbreğini çekerken tesadüfen arkadaş akciğerine de baktı buzlu cam görüntüsü. Kovid dediler. Annem 77 yaşında, o 12 saati nasıl geçirdiğimi sana anlatamam. Hemen geçtik test verdik. Akciğer tomografisi çektirdik. Dörtte üç çalışmıyor ciğer. İşte o buzlu cam, Kovidteki görüntü ve şey benden bulaştı. Hani benim hissettiğim, çünkü kadın hiç evden çıkmıyor. Kesin benden bulaştı. O yaşadığım vicdan azabını anlatamam, korkunçtu. Neyse sonra Kovid değilmiş. Eski pinomoni geçirilmiş bir hastalıktan kalan ve yaşa bağlı olarak bir kayıpmış ama bir başkasına zarar verme. Hele ki yakınında sevdiğin bir insana zarar verme fikri gerçekten korkunç. Onun dışında boğuluyorsun, bunalıyorsun. Çünkü hastaların bir kısmı bunu hiç umursamıyor. Hiç umurunda değil. Diğer kısmı çok paranoyak davranıyor. İşte amca geldi 80 yaşında. 3 saat aynı odada durduk amcayla. Maskelerimiz var ama ultrason için. Kovidmiş, bilemedik. E sonraki 5 günü hadi sen nasıl geçirirsen geçir. Bulaştı mı bulaşmadı mı? Sürekli bunu yaşıyoruz çünkü hastanedeyiz. Acaba bulaştı mı? Bir dönem gerçekten çocuklara çok uzak kaldım. Hani, dokunmak istemiyorum. Zaten hiçbir yere gitmiyoruz. Çocuklar 1 yıldır evden çıkmıyor. Herkes gibi bizim de psikolojimiz bozuk. Buna ek olarak hastane koşulları çok kötü. Yani verdiği yemekleri işte basından takip ediyorsunuzdur. Ekmek arası ekmek veriyorlar bize. Ekmeğin arasına iki dilim kaşar, işte bir tane de yeşillik koyup. Öğlen yemeği diye veriyorlar. Pandemide çalışan arkadaşların durumu çok kötü, çok yorulular. Hepimizin psikoloji çok bozuk. Ayrıca beş kuruş da vermediler, başından beri. Aşı da yok, kendimizi koruyacak bir teçhizat yok, paramızla alıyoruz.

Ya bizim pek çoğumuzun gerçekten çocuklara bakacak insan sorunu oluştu. Kadın arkadaşların. Yani her gün toplaşıp ne yapacağız diye konuşuyoruz. Bakacak kimse yok, hastaneye getiremezsin. Yani herkesin de koşulu yok, ya bakıcı tutsun, ailesi burada olmayanlar var. Çok sıkıntı yaşıyorlar. Hani ben iyi kötü annemi getirttim, oturttum başlarına. İçim rahat mı değil ama hiç değilse başlarında biri var. İş yükü çok arttı, orada çok yoruluyorsun artı eve gidip bir o kadar yoruluyorsun. Benim için geçerli değil ama pek çok kadın arkadaş için geçerli. Çocuğuna bakacak kimseyi bulamıyorsun, izin istiyorsun izinler yasak, raporların çoğu geçerli değil. İstifa etmek istiyorsun, edemiyorsun. Emekli olmak istiyorsun, olamıyorsun. Çivi gibi çaktılar bizi, çivi gibi resmen çaktılar. Her gün beş altı tane meslektaşımız ölüyor, sağlık çalışanı, sağlık emekçisi ölüyor, her gün ölüyor. En çok o ölüyor yani. Ve bunun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Hasta almama durumumuz yok. Kendini istediğin kadar koru, bir şekilde ulaşıyor. Gerçekten eğer ortamdaki virüs yükü çok fazlaysa. Ama dediğim gibi kadınlar için en büyük sorun çocuk sorunu.

Aslında 2000'li yıllarda mesela Emekçi Kadınlar Derneği vardı Ankara'da O zaman bizim de benim de bir şekilde ucundan tuttuğum bir yapılanma. Pek pek çok dinamiğin olduğu bir şey hem kadın mücadelesi olarak hem gelişim hem gerileme olarak ben çok seviniyorum baktığım zaman 2000'den sonrasına. Her şeyden önce, diğer tarafı anlatmayacağım kendimden doğru anlatacağım, örgütsel tahakkümün biraz daha azaldığı bir dönem 2000 sonrası, kadınlar üzerinde. Kadınların gerçekten daha fazla öğrendiği daha fazla geliştiği daha fazla kadın olmak üzerine kafa yorduğu ve mücadele ettiği bir dönem. Aynı zamanda işte hani sistemden kaynaklı bir sürü gericiliğin, baskının, zulmün de arttığı bir dönem. Onu bir tarafa bırakırsam hem Ankara'da hem Türkiye'de belki dünyada hani böyle toplumsal cinsiyet, feminizm, kadın algısının çok çok büyüdüğünü düşünüyorum. Kadın dayanışmasının çok büyüdüğünü düşünüyorum. Tamamının doğru algılandığını düşünmüyorum çünkü çok seksist davranan kadın arkadaşlarımız var bu konuda. Hani mesela bir toplantıya gittiğinde getirsen bir erkek kesebilecek arkadaşlar var. Ama hep birlikte öğreniyoruz, hep birlikte değişeceğiz, hep birlikte algılayacağız. Hani o eşitliği hep birlikte sağlayacağız. Bu anlamda bence özellikle Ankara'da muhteşem şeyler oldu, oluyor, hala oluyor. 3 kadın mı 5 kadın mı hiç fark etmez çünkü hani artık bilinç geliyor, değişiyor.

Bu, bu noktada çok önemli. Eskiden biz öyle bakmıyorduk. Ya ben psikoterapist eğitimine giderken işte orada kendini tanıtıyorsun. Ya ODTÜ'de psikoloji okuyan bir arkadaş bunu söyleyen, işte herkes kendini tanımlıyor. Ben işte sosyalist, feministim dedim. Ama evlisin dedi. Evet dedim, evliyim iki tane oğlum var. Nasıl oluyor, dedi. Yani feministsen evlenemezsin, hele çocuk asla yapamazsın hele evde 3 erkekle kalamazsın filan. Şey böyle, yavaş yavaş kendi kaderimizi çizdiğimiziz, yolumuzu bulduğumuz, dostlarımızı yoldaşlarımızı doğrularıyla yanlışlarıyla bulduğumuz bir dönem Aslında 2000'den sonrası. Ankara için özellikle, beni çok sevindiriyor. Kadın mücadelesinin çok yükseldiği bir dönem, her şeyi ile.

Ankara'da bütün solcuların gittiği Cem Çay Evi, tabi ki Filiz Çay Evi. Yani bir de o kadar kötü yerlerdi ki ya. Tuvalet kokusunun içinde otururduk filan ama dünyanın en güzel yeri en keyifli zamanlarıydı. Ankara'da o dönemler özellikle hani bizim cenah şeyde Sakarya Caddesi'nde takılırdı. Hep o mekânda dönerdin ya bir alttaki çay evinde. Çok çay evi vardı mesela sanırım artık yok. Çok uzun zamandır Sakarya Caddesi'ne gitmiyorum ama böyle alt katlarda izbelerde,

bodrumlarda bir sürü çay evi vardı. Ve biz sabahtan akşama kadar mesaiye orada tamamlardık. Ben özellikle Filiz ve Cem Çay Evine giderdim. Çok giderdim, çok uzun zaman giderdim. Bir de ara sıra kaçırdık da SSK iş hanında ama gizli saklı giderdik tabi. SSK iş hanında Mavi Bar vardı. Alt katta gazinolar falan vardı SSK iş hanında. Tabi şimdi Çankaya Belediyesi, SSK iş hanı yok. Oranın en üst katında Mavi Bar vardı, Kavel Bar vardı işte solcuların açtığı falan. Böyle türkü mürkü çalan, Ahmet Kaya çalan o zamanlar. (Gülüyor.)

Oralara giderdik. Çok da keyifli zamanlardı ya. Çok az mekân vardı aslında gidebildiğimiz bizim. Hani hem bize uygun olacak hem raconumuzu bozmayacak, adımız çıkmayacak falan gibi. Çok keyifli yerlerdi ama. Ya bir kere bu şartlar çok daha iyi tabii şimdi mesela Hayati ağabey umarım dinlemez de, Cem Çay Evi'nde şimdi bağlasan durulmaz yani öyle. Her dönemin bir ruhu vardır ya. Şimdiki kafeler ki pek çoğunun sahibi benim arkadaşım, barlar şahane. Ama o dönem şey yoktu zaten hani gitmenin meşruluğu yoktu. Sonradan kırıldı bu, özellikle dediğim gibi bizim çevrede. Bara gidiyorsan kötüsün, hani gitmemelisin, orası dejenere, orası bilmem ne orası yoz, işte halkımızı alkolik yapıyorlar falan. Bakış açısı ama sonra daha hani kendin, hayır ben alkolik olmadım, olmam, olmayacağım, gerek yok böyle bir şeye. Normalize ettiğiniz zamanki bu da gerçekten muhtemel 2010 sonrasında falan denk gelir. Bizim arkadaşlarımızın da ya şöyle bir şey vardı mesela, bizden ayrılıp 2000 ve öncesinde bar mar açan varsa gidip suratına tükürürdük. O kadar sınırlar netti. Ama sonra işte normalize etmeye başlayınca, aslında bunun böyle olmadığını başlayınca çok güzel mekanlar açıldı. Pek çoğu bize çok imkân sundu. Mesela müzikal provalarımızı alabildiğimiz, söyleşi yapabildiğimiz, toplanabildiğimiz, konuşabildiğimiz falan yerler oldu. Ama mekanlar Sakarya Caddesi'nden Konur'a, Konur, sokak ismi bilmiyorum da çok Sakarya Caddesi'nden Konur'a doğru kaydı mekanlar. Bizim dediğimiz mekanlar. Daha çok Sakarya şimdi biraz daha bar, pavyon havasında sanırım. Daha yukarılara doğru çıktı yani kitle.

Çok korkuyorum eskiden korkmazdım. Otobüsle gidip geldiğim halde korkmazdım şimdi arabanın içinde bile çok korkuyorum. Hiçbir şekilde güven duymuyorum, ne olacağını bilmiyorum. Arabanın içinde Ramazan'da sigara içmeye bile korkuyorum. Çünkü gerçekten güvende değiliz yani canlı kalmak bu süreçte çok zor. Kadın olarak çok zor.

Ya işte kentin belirli bölgeleri var aslında daha güvenli ve daha güvensiz hissedebileceğin muhtemelen. Ama ben çok uzun zamandır hiçbir yerde kendimi güvende hissetmiyorum. Pek çok kadın arkadaşın da hissetmediğini biliyorum. Ben şey olarak hani yaş ortalaması olarak biraz daha büyük olduğum için belki genç arkadaşlara göre daha çemberin dışında kalmış olabilirim. Ama kimin başına ne, şeydi bu mesela eskiden gecenin bir vakti sokaklarda kalırdım yani zorunlu olduğunda. Korkmazdım, gece giderdim, gündüz giderdim. Sabahın beşinde giderdim, korkmazdım. Şimdi kendimden korkuyorum. Bana bir şey olacak diye korkuyorum, vereceğim tepkilerden de korkuyorum artık. Çünkü artık kendimi kontrol edemeyebilirim, tepki verirken. Hani biri bir şey söylese, çünkü çok ajiteyiz ya hepimiz, buramızda zaten. Kendi tepkilerinden de korkuyorum ama güvende hissettiğim neredeyse hiçbir yer yok. Başka şehirde olur mu bilmiyorum ama hani başka şehirde yaşamadım hiç ama Ankara'da diyorum ya akşam hava karardıktan sonra arabayla gelirken bile korkuyorum. Her an her şey olabilir. Seni çevirebilir, taş atabilirler, ki bu oldu daha önce. Hani ışıktaki durduğunda kapını bacanı zorlayabilirler ki bu da oldu daha önce. Bir sürü şey olabilir, her şey olabilir ya, artık o kadar uç, açık bir alan ki bu.

Yani ben hep çok standart giyinen bir insanım. Ama ile konuşmuştuk geçen gün. Algımız değişiyor. Yani bu korkunç olan bu. A, ne kadar açık giyinmiş diye geçirdim bir kadına baktığımda içimden ve dedim ki hayır senin algin değişiyor. O açık değil senin algıların kapanıyor kötü olan bu. Ayrıca çıplak da gezebilir yani iç çamaşırı da giymeyebilir. Bizim de algılarımız bozuluyor. Asıl problemi burada görüyorum. Ben hani standart giyinen bir insanım. Öyle çok açık giyinmem, canım isterse giyinirim, istersem giyinmem. Sadece sütyen takmaktan çok nefret ediyorum. Hep nefret ettim, gidip yurtdışında yaşarsam takmayacağım kesinlikle. Bu anlamda çok sorun yaşamadım ama şeyi de biliyorum yani biri bir şey söylediğinde dönüp cevap vereceğimi bildiğim için, sonra olayın büyüyeceğini bildiğim için, bunu daha önce de yaşadığım için, insan ister istemez çekiniyor.

İran'da yaşamış gelmiş bir tanıdığımızla, bir sohbetten sonra, inanılmaz arttı yani zaten artmaması mümkün değil şu koşullarda. Faşizm koşullarında yaşıyoruz. Öyle dehşet, İran devrim sürecinde yaşamış bir insan. Ben Dejavu yaşıyorum dedi oradaki ile aynı. Hani şimdi her şeyden korkuyorsun, kendinden, cinsiyetinden, eşinden, çocuklarından. Önceki gün Tuzluca'yı göbekte döndük kavga çıktı. Bir tane genç bir adam yaşlı bir adamı dövdü. Çıkıp müdahale edene kadar

hani adamın ağzı gözü dağıldı. Ve ortada hiçbir şey yok. Hani toplumsal bir cinnet durumu var. Bu cinneti kadınlara karşı örgütleyen bir sistem var. Hukuk yok hani karşılığında bir şey olmayacağını biliyorsun. İşte o yüzden öz savunma haktır. Öz savunma gerçekten haktır.

Benim standart işe gidip gelme, çocukları okuldan alma, eve gelip evi toplayıp yemek pişirme, vaktim kalırsa provalara gitme. Biliyorsun bir müzik grubumuz var. Onun dışında işte toplantılara gitme vesaire vesaire. Sabaha kadar gidip içme, eğlenme falan böyle arada da olsa. Çok çok soyutlandık yaşamdan yani. İşlevsiz hale geldik. Ben çok üzgünüm. Bir günüm genel olarak hani gün standart geçiyor ama araya şeyi sıkıştırıyorsun işte, toplantı sıkıştırıyorsun, dernek işlerini sıkıştırıyorsun, müziği sıkıştırıyorsun, okumayı sıkıştırıyor. O gündelik hayatın içine hepsini yediriyorsun ki olmazsa olmaz. Hani şey diyorlar işte yorulmuyor musun? Hastalandığımda mesela çok enteresan ya da yorgunum dediğimde kimse çalıştığım işten ya da evde yaptığım işlerden dolayı yorulduğumu düşünmeyip, e tabi oradan oraya koşturuyorsun, müzik grubuna gidiyorsun, toplantıya gidiyorsun falan diyor tamam mı? Lan Hayattan zevk aldığım o kadar az şey var ki zaten. Hani bunlardan biri de müzik. Ama kimse benim gidip 9 saat tek ayak üstünde, hemşirelik yaptığımı işte ne bileyim, koşarak eve gelip çocukların ödevini yap, etrafı topla, işte yemek yap falan ondan yorulduğumu düşünmüyor. Yılda bir işte haftada bir ya da ayda bir müzik grubunu çalışmasını gidiyorum. E tabii zor yetişıyorsun sen de. Toplantıya gidiyorum ya da dernekle ilgili işlere gidiyorum. E, oradan oraya koşturuyorsun kolay mı falan oluyor yorulursun tabi. Halbuki bunlar aksine dinlendiren şeyler yorgunluk yaratan şeyler değil.

Hiçbir beklentim yok, hiçbir planım da yok. Bu süreçte sadece canlı kalmaya çalışıyorum. Gerçekten bundan sonra bakarız ama şimdi yok. Ha belki şey yaparım yani bu süreçten sonra ama dediğim gibi neyi değiştirir, neyi getirir, neyi götürür, şu an gerçekten öngöremiyorum. Kendi adıma da toplum adına da bilmiyorum. Çünkü biz kaosun tam ortasında olduğumuz için dışarıdakiler gibi bakamıyoruz belki olaya duruma. İşte terapi ile ilgili bir alanda çalışmak istiyorum sonrasında ama. Özellikle lgbtlilerle çalışmak istiyorum. Zaten kısmen yaptığım şey, belki bu işten uzaklaşmak istiyorum. Çünkü bu kadar eğitim aldım heba olmasın, insanlarla paylaşayım şeklinde.

O kadar değişken ki mesela gördüğüm zaman o kadar heyecanlanıyorum ki. Evet biz yapacağız. Bir şey yapılacaksa biz yapacağız. Ay, sonra bir saat sonra başka bir haber görüp tamamen dibe batabiliyorum. Ama ben çok umutluyum ya. Ya ben, ben kadınlardan çok mutluyum. Sonuç ne olursa olsun, nerede olursak olalım, kadınlardan çok umutluyum. Ama bu hani, bütünüyle bir, atıyorum sistem değişecek işte, şöyle olacak böyle olacak gibi değil. Kendi alanlarımızı koruduğumuz için bile mutluyum, korumaya çalıştığımız için bile mutluyum. Geri adım atarken bile direndiğimiz için mutluyum ama çok büyük tahayyüllerim yok kafamda. Diyorum ya gelecek yok bende şu anda.